

gerne dog sælge Rugbrød efter Vægt, kan det ikke være saa overordentligt farligt, om de ogsaa tildeels kom til at sælge Hvedebrød efter Vægt, naar man ikke vil udstrække denne Bestemmelse til de smaa Stykker Hvedebrød. So mindre det har at betyde i praktisk Henseende, jo mindre kan det jo ogsaa genere Bagerne. Hvis det virkelig er saaledes, at det kun er meget lidt større Hvedebrød, der sælges paa den Maade, at Bestemmelsen om Brød af mindst eet Punds Vægt kommer til Anvendelse, saa kan det jo heller ikke genere Bagerne, at Bestemmelsen kommer til at staa i Loven. Hvad Bestemmelsen om Svind angaar, er det Noget, der maa tages efter et Skjøn. Tanken i sig selv er rigtig, og det er selvfølgelig netop for at udbjise Villighed mod Bagerne, at Bestemmelsen er kommen ind i Loven. Skulde der der kunne gives en Redaktion, der paa den ene Side var korrekt og paa den anden Side ikke kom ind paa saadanne Retiteser, at man skulde undersøge minutvøst, hvormeget der svandt efterhaanden, har jeg i og for sig heller ikke Noget derimod.

Jeg skal endelig kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til det andet Punkt, som har været omtalt tidligere, nemlig om disse Fisk, der optages af Vandet. Jeg vil ikke redigere her paa Stedet, men blot henstille til det ærede Udvalg, om det ikke dog maaske skulde være tilstrækkeligt at sige som der staar i Lovforslaget: „Fisk, der ere optagne af Søen i død Tilstand, eller Levetidsmidler tilberedte deraf“, og saa tilføje: „forfaavidt ikke selve Fangtmethoden medfører, at Fiskene ere komne døde op af Vandet“, eller noget lignende.

Harald Hansen: Jeg støtter min Formening om, at den nye § 2 godt kunde udelades, navnlig paa den Betragtning, at en privat Mand, der vil forhandle Levetidsmidler, til hvilke han havde Mistanke, kunde henvende sig til en Undersøger og lade ham afgjøre, om der skulde være Anledning til at lade dem undersøge og indrette sin Handlemaade derefter. Denne Opfattelse blev imødegaaet af min ærede Nabo (Ahlsefeldt-Laurvig), som mente, at det ikke kunde tilstedes, fordi Undersøgeren kun skulde undersøge efter Anmodning af en eller anden offentlig Institution, enten Sundhedskommissionen eller en anden. Men deri tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret, saaledes som jeg læser Lovforslaget, hvori der staar, at Laboratoriets Teknikere bør med Bistand af 10 dertil oplærte, Laboratoriet underlagte, Undersøgere, ved selvstændig Virksomhed og Undersøgelse, der saavidt muligt udstrækkes over hele Lan-

det, søge at staffe sig Rundskab om osv. Jeg kan ikke opfatte det anderledes, end at det ikke alene maa være Undersøgerne tilladt, men til en vis Grad ogsaa være deres Pligt, naar der tilflyder dem en Meddelelse om, at der er foregaaet noget Mistænkeligt eller maaske nogen effektiv Forfalskning har fundet Sted, da at efterkomme en saadan Anvisning og foretage en Undersøgelse, forfaavidt de finde Anledning dertil, og hvis de ikke finde Anledning dertil, mener jeg rigtignok, at vedkommende Privatmand maatte være, om ikke fuldstændig ansvarfri, saa dog befinde sig i en saadan Stilling, at han ikke let vil kunne straffes af Domstolene. Derfor mener jeg fremdeles, at den foreslaede § 2 er overflødig og godt kan bortfalde.

Jeg glemte, da jeg før havde Drdet, at omtale det, som den ærede Justitsminister berørte, at Laboratoriet let vil kunne benyttes til at reklamere med; men jeg vilde blot ønske, at den ærede Minister havde accentueret denne Side af Sagen endnu mere; thi jeg nærer ingen Tvivl om, at Laboratoriet i allerhøieste Grad og i meget stor Udstrækning vilde blive benyttet dertil. Navnlig naar der efter Lovens Straftræden har fundet nogen Opdagelse Sted af Forfalskninger, ville de allerfleste Handlende anse det for at være deres Pligt ikke blot mod Publikum, men mod sig selv at lade alle deres Levetidsmidler undersøge for at kunne reklamere med, at de kun forhandle undersøgte, feilfri Levetidsmidler. Jeg tror, Laboratoriet vilde faae saa Meget at bestille, at det ikke vilde kunne overkomme Andet, naar det indskrænkes til 3 Teknikere. Derfor vil jeg fremdeles fastholde, at Ændringsforslag under Nr. 4 helst maa bortfalde, og jeg kan, som Sagen foreligger nu, ikke se rettere, end det er rigtigst at udstemme det her ved 2den Behandling, idet det saa selvfølgelig staar Udvalget og andre ærede Medlemmer frit for at fremsætte nye Ændringsforslag i lignende Retning til 3die Behandling, dersom de maatte finde Anledning dertil.

R. Sjørgensen: Den ærede Ordfører var efter min Mening for villig til at gaa ind paa Ændringen af § 2 derhen, at Laboratoriet kun skulde modtage Levetidsmidler til Undersøgelse for Private, forfaavidt det kunde overkomme en saadan Undersøgelse. Jeg tror ikke at kunne gaa med til en saadan Æmændring af Paragrafen. Der er indvendt imod den, at det vilde maaske blive et uoverkommeligt Arbejde for Laboratoriet, naar Private fik Lov til at benytte det, men der er i Loven givet Anvisning paa Med-